

Szekeres Mária

Magányom növényzete ...és a Jelenlét

Miféle erők küzdenek,
felfelé gyűrve az eget,
míg az Isten némasága
lázádsra sarkall,
majd a mindenkori
lombhullások megadó csendje
szüli meg a minden utáni
figyelem karizmáit?

Után...

vércsöppek és verejték
a Getsemánin
beissza a föld
csend van
már mindenki elment
némán állok
csend van
valami megtörtént
valami most történik
véres fűszálak kövek és homok
valami megtörtént
izzó magány emléke –
véres fűcsomók...
valami történik
szakadatlan...

Szól a csend, a percek selymesen
zuhannak. Beszédesek a nesztelen
tárgyak. Szüremlik valami alattomos,
láthatatlan por a kényelem résein.
A Jelenlét is olyan emberi,
összetorlódott világunk fölött,
ahogy szárnyát emeli a porcelán
angyal és a megnyílt egek
diadalmas hozsannái zendülnek
szívemen...

...az a perc

Ó, az a perc a részben!
Mint éles fény a késen,
mely kárpitot hasít
templomon, tudáson,
érzékeken, időn és
tereken...
Mondhatatlan kitérult egek...

Fényárnyék

Egy szó áttöri a falat.
Exhumált gyerekkor
dübörögve zuhan
a mélybe újra.

A Fény árnyékot játszik
szívemen, majd lassan
borít be mindent,
mint az élet hétköznapi
feltámadásai a felvérző
perceket.

titkok és káprázatok

józanulva egy rózsaszín ködből –
nem tudom, hogyan tovább?
tavasz árad a kertben,
csendben készülnek
a pünkösdi rózsák.
zöld levéllék ereje lobban:
böjti időt jelez az éj.
titkok és káprázatok
simulnak még bennem,
míg mindent elborít
az alkonyi fény...

Szamaritánusok (1985, olaj, vászon, 203x182)